

EXPUNERE DE MOTIVE

Agricultura românească se găsește în continuare în fața unor mari provocări generate de cerințele satisfacerii nevoilor interne de produse agroalimentare și cele ale integrării în Uniunea Europeană, pentru care încă nu suntem suficient de organizați și pregătiți.

Agricultura românească a reprezentat dintotdeauna principala ramură economică cu o mare pondere în formarea PIB-ului.

Cu toate că, în ultimii 55 ani, a suferit două mari reforme, a rămas coloana vertebrală a economiei românești.

Trebuie să acceptăm că și înainte de 1989 cât și în prezent, populația rurală în general, și țăranii în special, au fost tratați mult diferențiat de celelalte categorii sociale și chiar discriminați.

De voința, demnitatea și realitățile vieții acestora n-au ținut cont nici guvernele și regimurile politice dinainte de 1989 și nici cele după 1989. În perioada 1949-1962, prin asimilarea și impunerea unor modele neadecvate, apelând și la metode de constrângere, țăranimea a fost nevoită să se înscrie în GAC-uri, cu inventarul agricol care treptat a fost distrus, fără a fi despăgubită. După 1989, prin Legea nr. 18/1991, cooperativele și asociațiile economice au fost desființate, iar patrimoniul acestora a fost distrus sau acaparat de anumiți indivizi, consilii locale sau au fost naționalizate, fără a fi despăgubiți (AESC și stațiuni de tratament).

Acest lucru a fost posibil prin exploatarea condițiilor create de revoluția din decembrie când s-a forțat desființarea UNCAP, a cooperativelor și asociațiilor economice intercooperatiste deși CFSNU-ul nu a inclus UNCAP-ul în Decretul-Lege nr.2/1989, deoarece acestea erau organizații cooperatiste și nu structuri de putere politice sau de stat. Acest lucru rezulta și din statutele acestora aprobat prin Decretul nr..346/1997.

UNCAP, până în 1992, a fost membră a Alianței Cooperatiste Internaționale, care nu ar fi acceptat-o dacă era organizație politică.

Subliniem încă o dată că fostul UNCAP nu a făcut parte din structura puterii și nu s-a desființat prin Decretul-Lege nr.2/1989 ci prin hotărâri proprii, cu îndrumarea și avizul Guvernului de atunci. În acest caz, patrimoniul acesteia nu putea fi repartizat sau administrat de structuri statale.

Privitor la unitățile de odihnă și tratament balnear ale țărănimii, în număr de 13, menționăm că au fost construite prin contribuția bănească a 2954 cooperative agricole de producție și a membrilor cooperatori pentru care exista evidența legală.

Situația juridică a acestor unități este clară și nu lasă loc de dubii sau interpretări fiind proprietatea privată de grup cu un patrimoniu total de 436.635.841 lei din care 266.062.787 lei reprezentând contribuția individuală a foștilor membrii cooperatori. Aceste unități de odihnă și tratament nu au făcut parte din patrimoniul exclusiv al Casei de pensii a țărănimii, ele fiind nu numai construite dar și permanent administrate de un serviciu independent din cadrul UNCAP și în continuare până la apariția Legii nr. 80/1992.

Această lege a făcut parte dintre primele acte normative generatoare de abuzuri cu scop precis de acaparare a acestor stațiuni.

După doi ani de la desființarea UNCAP și apariția a încă două structuri proprii ale țărănimii recunoscute prin legi, decrete cu putere de lege și hotărâri de Guvern, ca structuri de sine stătătoare cu patrimoniul preluat de la UNCAP, apare o asemenea lege, plină de ambiguități și contradicții, neconstituțională care, ca și celelalte, au încurajat tot lanțul de abuzuri și ilegalități care continuă și azi.

Față de cele menționate mai sus, am elaborat prezenta inițiativă legislativă pe care o supunem în procedură de urgență spre dezbateră și aprobare Parlamentului României.

INIȚIATORI,

Deputat PSD – Vasile MOCANU

Deputat PSD – Ioan MUNTEANU

Deputat PSD – Ioan STAN

Deputat PSD – Liviu TIMAR